

Phần 9

Châu đặt tờ báo lên bàn, gương mặt của cô hôm nay thật rạng rỡ, Trân hỏi:

- Có gì mà em vui thế?
- Chị biết điều gì làm em vui mà.

Trân đoán:

- Tình thì không phải, vì em đã có Thông, chắc là tiền rồi.
- Chị giỏi lắm! Tất cả mọi chuyện đúng như em tính toán, khu đất em nhờ chị đã được giải tỏa, kế hoạch tiến triển, việc xây dựng không còn trục trặc gì, còn ba má anh Thông thì ủng hộ em hết mình. Chị xem! Tình yêu em có, tiền tài em có, sự nghiệp vững vàng em còn không vui mới lạ. Lúc này trong nhà tiếng nói của em rất trọng vọng đến anh Thông mà còn ganh tỵ với em nữa đấy!

Trân chợt nhớ chuyện hôm nàng và Duy gặp chồng của Trinh và cô gái lạ trong nhà hàng, nàng nói với Châu:

- Châu này, hôm nọ chị gặp cậu em chồng của em đi với một người, mà không phải là Trinh!

Châu chồm tới hỏi ngay:

- Có phải người con gái đó vừa tầm, tóc dài, da trắng, mắt như là một mí giống người Nhật?

- Sao em rành thế?

Châu chau mày tư lự một lúc:

- Hôm nọ, cũng lâu rồi! Vào một buổi sáng em thấy cô ta chạy từ trong nhà của chú thím Ba ra, xem bộ hốt hải lắm. Không lẽ họ dan díu với nhau trong nhà mà Trinh không hay biết.

- Có chắc không đừng nói lung tung làm mất hạnh phúc của người khác.
- Còn lung tung nữa sao, chính chị cũng gặp mà.

- Ừ! Trông họ tình tứ thân mật lắm và lại, anh chàng Duy cũng khẳng định họ là một đôi.

- Duy! Em bà Hoa!

- Ủ! Hôm đó anh ta mời chị đi ăn, sau khi ký xong thỏa thuận thu hồi đất.

- Ra vậy! Chắc thế rồi! Sau khi Trinh làm cho em... xảy thai, Phú có vẻ lơ là ghét bỏ vợ, chú ấy cứ vắng nhà thường xuyên, vợ chồng họ chắc là có vấn đề rồi.

- Chuyện đã lỡ em đừng để bụng nữa, nếu vì thế mà vợ chồng họ xa nhau mình cũng không vui gì.

- Em đâu muốn vợ chồng họ xảy ra chuyện, chẳng qua vì cô ta thôi, không biết cách ăn ở để giữ chân người đàn ông cho mình, chuyện làm em xảy thai chỉ là một cái cớ để cho chú ấy thực hiện điều mà chú ấy muốn từ lâu.

- Vậy ra anh ta đã có bồ từ trước.

- Em cho là vậy, nếu không sao vừa xảy ra chuyện anh ta đã dung dăng dung dẻ với người khác ngay.

- Cũng phải, tội cho cô ấy quá. Không rõ là cô ấy đã nhận ra sự thay đổi của chồng chưa.

Châu xua tay né sang một bên:

- Chị đừng nhìn em kiêu đó nhen, em không phải là kẻ mách lẻo đâu.

- Giúp cho người ta khác, em hiểu không, nếu là em thì em nghĩ sao?

- Ô! Chuyện của họ mặc họ! Cô ta đâu có ưa gì em!

- Dù sao cũng là chị em bạn dâu, hãy gặp Thông và nói với Thông khuyên em mình trước, đó là cách ôn hòa trong lúc này, phụ nữ lúc nào cũng thua thiệt và không bình tĩnh.

- Em hiểu! Thôi được để em tính.

Châu nghĩ thầm xem như chuyện này cô giúp Trinh và cũng như giúp cho lương tâm mình bớt ray rứt về chuyện đổ oan cho Trinh dạo đó. Cũng không trách cô được, ai bảo Trinh so bì hơn thua với cô. Ai lại không vì bản thân mình, nếu nói vì cô sắp đặt chuyện đó để đổ vấy cho Trinh bị chồng bỏ thì không đúng. Trinh có bị Phú bỏ thì chỉ tại vì Trinh không được Phú yêu thật lòng, Trinh vụng về làm cho Phú chán ghét chứ không phải vì tại cô. Chuyện cô làm chỉ là cơ hội để cho ly nước tràn khỏi miệng mà thôi, chỉ là một giọt nhỏ thôi!

Nghĩ rồi Châu về đến nhà thì tìm cách nói chuyện riêng với chồng.

Thông có phần thảng thốt khi nghe vợ kể:

- Em có chắc không?

Châu gật:

- Chuyện này ai dám hô đồ. Em nghe em của bà Hoa, rồi chính chị Hai cũng thấy, cả em nữa, em cũng thấy cô ta từ trong nhà thím Ba chạy ù ra trong khi thím ấy đang ở bên này.

- Sao Phú lại hư đốn như thế?

- Em định gặp chú ấy hỏi nhưng nghĩ lại anh là anh ruột dễ nói chuyện hơn, em là chị dâu. Anh khuyên chú ấy đi, đừng làm cho gia đình tan nát, còn ba má nữa, ba má biết ra thì phiền lắm.

- Thôi được để anh gặp nó.

Bà Thủy nhìn mâm cơm rồi ngao ngán than:

- Cha con nó lại không về ăn cơm à?

Châu đáp:

- Dạ, anh Thông với chú Ba ra ngoài còn ba thì sang bác Hai.

- Thôi, hai mẹ con mình ăn vậy!

- Má à! Châu e dè dè nghị. Hay mình kêu thím ba qua ăn chung cho vui đi má, thức ăn nhiều quá, thím Ba ở bên đó cũng có một mình.

Bà Thủy hừ một tiếng gật đi:

- Má sợ thấy mặt nó ăn không ngon.

- Má à! Chuyện cũng là do...

- Con không cần biện hộ cho nó, má đã sai người xây bít ngõ sau là má đã muốn dứt khoát không muốn nhìn mặt nó rồi, đàn bà gì mà ác độc, lòng dạ nhỏ nhen, ích kỷ, lúc cưới nó má có ngờ đâu nó lại ra thế, thằng Phú về đòi ăn hỏi má đã không vui rồi, hồi cưới đến như đi ăn cướp, sang coi mặt nó má đã biết nó là đứa không nét na, chỉ giỏi ăn diện chung bày, chuyện chăm sóc nhà cửa chồng con thì vụng về luộm thuộm, bước sang nhà nó xem, chẳng đâu ra đâu.

- !!!

- Hừ! Đàn bà không giỏi chuyện làm ăn thì phải quán xuyến việc nhà, chớ đâu có như nó suốt ngày chỉ quần áo ăn diện rồi sinh chuyện với người trong nhà, không có trên có trước, đừng nhắc đến nó nữa.

Châu không dám nói thêm lời nào về Trinh sau một lô một lốc lời trách phiền của mẹ chồng, xem ra cô có muốn giúp Trinh cũng khó giúp, thôi thì đành chịu.

Bên đây nhà bà Thủy trách phiền Trinh, còn bên nhà Trinh thì cô đang ủ rũ chống tay chờ chồng, mâm cơm trên bàn đã nguội lạnh, lúc này cô đã chạy sang mãi bên Lê Lợi mua tô canh gà cho Phú, cứ mỗi lần sang bên đó ăn, anh lại tấm tắc khen món canh gà nấu lá vang rất ngon ở đó, cô định bụng sẽ làm cho anh vui. Thế mà giờ này anh vẫn chưa về, tô canh được hâm lại hai lần, lá rau đã ngả sang màu vàng xạm, nhìn đến ngán ngẩm.

Trinh dậy mâm cơm lại rồi ra ngoài lan can nhìn xuống đường, đã lâu cô không bước chân ra phố, sự ghẻ lạnh của Phú cho cô thấy chán nản buồn phiền. Âm thanh về đêm của con phố vọng lên chỗ cô ngồi, tiếng cười tiếng nói tiếng náo nhiệt của nhịp sống như thôi thúc cô, chần chừ một lúc Trinh không cưỡng lại thêm, cô vào phòng khoác túi xách lên vai và ra ngoài.

Phú về đến nhà chờ mãi Trinh mới về đến, anh bực bội khi thấy cô ăn diện, môi son má phấn lòe loẹt, anh hỏi:

- Em đi đâu về vậy?

Trinh giật dỗi quăng chiếc túi lên giường đáp sẵng:

- Đi lòng vòng cho khuây khỏa, còn anh?

- Em hỏi làm gì? Phú lâu bầu.

- Chẳng lẽ anh hỏi em được, còn em thì không à?

- Lúc này anh thấy em thay đổi rồi đó.

- Em hay anh?

Phú chột dạ tránh ánh mắt của vợ:

- Anh đi càng lúc càng nhiều, về đến nhà thì chẳng ngó ngang gì đến em, đôi lúc em thấy em còn tệ hơn cái bóng của anh.

- Anh bận, em biết mà!

- Công việc thì lúc nào cũng thế trong khi dạo này anh chị Hai càng đáng phần lớn việc trong công ty, anh còn dám nói là anh bận hơn xưa.

- Em nói vậy là sao, em cho là anh ra ngoài đi chơi chắc!

- Điều đó tự anh biết!

- Miệng lưỡi em càng ngày càng sắc. Phú cúi kính.

- Em không hiểu đây có phải là sống hạnh phúc không! Nói cho đúng hơn có phải là cuộc sống của vợ chồng không chứ đừng nói đến hai chữ hạnh phúc nghe nó mỉa mai quá!

- Nếu em buồn thì em cứ ra ngoài chơi hay về bên ba má cũng được, anh đâu có cưỡng ép em.

- Em tự biết tìm cách giải trí, nhưng chẳng lẽ cứ thế suốt đời sao?

Phú chau mày rồi nói:

- Thế em muốn sao?

Trinh im lặng cắn môi, câu hỏi của Phú đã làm cho cô lúng túng. Cô muốn sao đây? Muốn Phú gần gũi mình, yêu chiều mình, đừng đi làm đừng vắng nhà... nhưng điều đó thật khó nói ra, cô biết nó không thực tế.

- Em nói đi, em muốn sao, muốn anh ở nhà với em. Được! Anh ở nhà chúng ta lấy gì mà ăn. Từ khi em làm cho ba má giận, tất cả mọi chi tiêu của chúng ta đều tự do chúng ta lo liệu, nói trắng ra bây giờ anh chỉ là kẻ làm công cho anh Hai, anh không làm thì không có lương, từ tiền điện, tiền nước, tiền chợ bánh gạo củi! Chẳng lẽ em không biết điều đó?

- Anh nói như mọi chuyện đều là lỗi do em mà ra.

- Đúng thế!

Phú bực tức gằn giọng. Trinh sững sờ nhìn chồng ngỡ ngàng:

- Anh!

- Em suy nghĩ kỹ đi! Chúng ta lâm vào hoàn cảnh khó khăn này là do ai? Bây giờ em còn muốn anh nghỉ việc, không làm không ra sức tận tâm! Hừ! Anh đã làm cho công ty từ khi mới vào đời, anh chỉ biết ra sức cho nguồn lợi của gia đình, anh không so đo, không tính toán, phân hơn phân thua, ba má, anh Hai cũng vì thế, vì em mà gia đình phiền trách ghẻ lạnh với anh! Anh không nói lời nào nặng nhẹ cùng em, anh cắn răng chịu đựng, cố làm cho ba má nguôi ngoai,

còn em thì sao? Em không chút băn khoăn, không hướng thiện mà còn gây khó khăn cho anh.

- Nếu như gia đình không cần anh thì anh cần gì phải quỳ lạy, anh được gì chứ? Bao nhiêu năm qua anh đã ra sức nhưng anh được bù đắp thỏa mãn không? Giờ thì họ hắt anh như cái vỏ chanh bị vắt kiệt nước.

- Em im đi!

- Em nói không đúng sao? Anh có thể ra ngoài làm, với sức lực của mình em nghĩ anh được trả giá thỏa đáng hơn bây giờ, em không hiểu sao anh lại cam chịu lại phải dựa vào họ.

- Vì đó là gia đình anh, là cha mẹ anh.

- Nhưng họ không công bằng tại sao anh lại chịu thua thiệt, anh cứ thế nên họ tưởng anh cần họ, không có họ anh sẽ không sống nổi anh... anh hèn quá!

- Im! Hừ! Phú giận dữ quát lớn rồi, quắc mắt nhìn Trinh. Cô đừng hỗn, cô thật quá quắt.

Trinh cũng không còn kiên dè thêm khi sự uất ức, nóng nảy làm mờ mắt trí khôn cô quát lại chồng:

- Tôi không im, tôi không chịu đựng được nữa, anh xem từ ngày tôi lấy anh, gia đình anh đối xử với tôi thế nào? Ba má anh có coi trọng tôi không, cả anh cũng thế, đôi lúc tôi tưởng mình như con chim bị cầm tù, không quyền không cả tiền, không biết tôi là cái gì trong nhà này, suốt ngày anh bỏ tôi trong nhà muốn đi thì đi, muốn về thì về, cha mẹ anh, anh chị anh thì xét nét từng cử chỉ, hành động của tôi. Anh có biết tôi đã phải về nhà tôi đã xin tiền ba má tôi không, thế mà tôi có mua sắm gì cho tôi thì cũng bị gia đình anh soi mói chê bai, nói tôi chỉ biết sài phung phí.

- !!!

- Anh bảo tôi phải làm gì đây? Trinh bật khóc. Tôi như một thứ thừa thãi, vô dụng, tôi xa lạ lạc lõng chính với người chồng mà tôi yêu thương, anh có biết lúc nào tôi vui lúc nào tôi buồn không? Anh có biết ở nhà anh tôi có được thoải mái không? Anh chưa bao giờ hỏi tôi câu đó, có đôi lúc tôi... tôi thấy mình còn tệ hơn một cả gái bao! Trinh ôm mặt nức nở, đôi vai của cô run lên bần bật trong tiếng nức nở nghẹn ngào!

- Tôi hận anh, oán ghét chính mình. Tôi tự hỏi, tại sao tôi lại ra nông nổi này! Ai đã khiến tôi như thế? Không ai cả!

Trinh thần thờ tự trả lời rồi nói tiếp trong ngậm ngùi.

- Là do tôi, do tôi yêu anh, nhưng anh thì sao? Anh có còn yêu tôi không?

Phú cúi mặt thờ dài tránh ánh mắt nhìn đau đáu của Trinh đang dõi về mình.

- Anh đã từng hỏi lại lòng mình không?

Trinh đau khổ hỏi chồng:

- Anh có bao giờ xét xem anh còn bao nhiêu phần trong trái tim để dành cho tôi.

- Ngọc Trinh!

- Có lẽ là chưa bao giờ anh tự hỏi mình điều đó chứ gì? Chúng ta chỉ mới lấy nhau đây thôi chưa bận bịu con cái thế mà tình yêu đã nguội lạnh đã phôi pha rồi, là lỗi do ai? Do tôi chứ gì?

Trinh chua xót nhếch môi, nước mắt đã ráo hoảnh trên mi cô, dường như nó đã chảy ngược vào trong.

- Chúng ta ly dị đi!

- Hử!

- Có lẽ điều đó anh cũng đã nghĩ tới!

- Em suy nghĩ kỹ chưa?

- Tôi không muốn suy nghĩ gì nữa, tôi chỉ muốn chấm dứt tình trạng này, tôi chán lắm rồi, thà là như thế còn hơn chờ tới ngày anh quát vào mặt tôi, là anh bỏ tôi. Có lẽ tôi và anh đã sai lầm ngay từ đầu, chúng ta đã lóa mắt vì những hào nhoáng bên ngoài của đối phương, sắc đẹp của tôi và địa vị ở anh, cả hai chúng ta đều làm tưởng đó đủ để cho chúng ta sống chết cả đời vì nhau. Nào ngờ cuộc sống hôn nhân đã vạch ra sự lầm lẫn đó, chúng ta không thể chấp nhận mặt trái của cuộc hôn nhân này!

- Anh nghĩ em lại đang nông nổi!

- Không đâu! Tôi không muốn kếp dào cảnh buồn chán này thêm. Xa anh tôi sẽ buồn đó, sẽ rất khó khăn trong những ngày tháng tới, nhưng cái gì lại không có sự bắt đầu.

Trinh bùi ngùi xót xa, cô như không còn là cô, tiếng nói của cô lạc hẳn đi nhưng vọng về từ cõi xa xăm nào đó.

- Năm tuổi làm gì khi trong anh không còn gì dành cho tôi nữa! Mai tôi sẽ về nhà ba mẹ.

Đêm đó là một đêm dài nhất trong đời Trinh, chưa bao giờ cô khao khát bình minh như vậy, cô muốn thoát khỏi sự tuyệt vọng, sự chán chường này mặc dù nó đang xé nát lòng cô. Nó làm cho cô đau đầu đến nghẹt thở. Khi nói đến chuyện chia tay với anh, cô đã bắt được tiếng thở phào nhẹ nhõm trong anh, điều đó làm cho lòng cô đau thắt lại, cô đã cố kìm không buông ra tiếng thét oán hận, cô nuốt nỗi đau vào lòng để không phải nhảy bổ đến cào cấu cắn xé anh ra để hỏi anh tại sao? Tại sao!

Không gian như cô đọng lại khi Phú vừa dứt lời. Mỗi người một biểu lộ khác nhau. Thông giận dữ phản đối:

- Không được! Em không thể làm thế.
- Anh Hai! Đó không phải là quyết định của em mà là của Trinh. Phú phân trần.
- Thím ấy chỉ nhất thời hồ đồ, thật ra mọi chuyện là do em.
- Anh Hai!
- Em không cần chống chế, em đi sớm về khuya bỏ mặc gia đình còn mèo mỡ bồ bịch ở ngoài, giờ lại về đòi bỏ vợ, em thật quá đáng!

Ông Thủy trầm tĩnh lên tiếng:

- Chuyện này để từ từ tính. Chuyện hôn nhân không phải nói bỏ là bỏ chờ cho con Trinh nó về xem sao, ba không muốn dư luận bàn ra tán vào, còn danh dự gia đình, ba muốn gặp con Trinh đã.

Bà Thủy khẽ chau mày không đồng tình với chồng:

- Đây là chuyện riêng tư của vợ chồng nó, lúc lấy nhau cũng tự chúng quyết định giờ bỏ nhau cũng tự chúng quyết định ta không can dự, chúng lớn rồi, tự khắc biết mình muốn gì!
- Bà nói vậy cứ như người ngoài.

- Tôi nói theo sự việc thôi, lúc chúng lấy nhau chúng ta có can được không, giờ cũng thế ông ép chúng được à?

Phú cúi đầu buồn bã lên tiếng:

- Con xin lỗi ba má và gia đình, chúng con đã làm cho ba má buồn phiền nhưng con nghĩ con và Trinh không thể miễn cưỡng kéo dài thêm nữa. Con mệt mỏi lắm rồi, xin ba má đồng ý.

Bà Thủy phẩy tay:

- Con muốn làm gì thì làm, má không can thiệp.

Thông chau mày bất bình:

- Má, sao má lại nói vậy, rõ ràng là chú Ba có lỗi trong việc này.

Bà nghiêm khắc hỏi lại con trai:

- Nó có lỗi thì sao? Tất cả là do người đàn bà không biết cư xử khôn khéo, nếu như bắt chúng ở với nhau, chúng ta được gì, chúng được gì? Má không cần danh dự tai tiếng gì như lời ba con nói, chỉ cần chúng con hạnh phúc là được rồi!

- Con thấy việc này không công bằng với thím Ba.

Châu khẽ kéo tay chồng nhắc nhở:

- Anh à, chuyện của chú Ba nên để chú Ba giải quyết chúng ta không nên xen vào.

Bà Thủy nghiêm khắc trách Thông:

- Xem ra vợ con nó biết nhìn ra vấn đề hơn con đó, chuyện của chúng cứ để chúng tự quyết, không bàn cãi nữa.

Ông Thủy thở dài xuôi theo ý vợ:

- Thôi, để tính sau, nếu thật sự... con Trinh nó muốn thì... thì tùy tội con.

Thông có phần không đồng tình với mẹ, anh đứng dậy bỏ về phòng, Châu đi theo anh rồi khẽ khàng khuyên anh:

- Anh sao vậy? Anh giận chú Ba à? Chuyện này đâu thể can thiệp.

- Anh chỉ thấy bức xúc khó chịu vì cách cư xử của nó! Khi nghe má đồng tình anh không được vui, cứ như cả nhà chúng ta đồng tình ăn hiệp thím ấy. Nghĩ lại thím ấy cũng đâu phạm lỗi gì cho cam.

- Điều đó chúng ta không thể phán xét, chuyện vợ chồng là do hai người họ quyết định.

- Không phải vì hôm nọ thím ấy làm em xảy thai mà em thấy dửng dưng với chuyện của họ?

- Em không nhỏ mọn vậy đâu! Châu dịu dàng đáp. Anh cứ thử phân tích đi, giờ thì chú Ba đã thay lòng đổi dạ, chúng ta có muốn gán ghép họ lại một đôi, thử hỏi họ có hạnh phúc không? Bây giờ chưa có con, chưa có ràng buộc, tốt nhất để mỗi người tự đi tìm lại chính mình. Sống chung một nhà mà không nghĩ về nhau, đau khổ lắm. Cuộc đời không dài, tội vạ gì làm khổ lẫn nhau. Anh nghĩ đi chúng ta mưu cầu danh lợi, tiền tài, tình yêu là để làm gì. Là để được hạnh phúc phải không? Vậy đã không có hạnh phúc thì tại sao chúng ta cứ phải bỏ công bỏ sức ra để làm gì? Đừng buồn bực nữa, má nói cũng phải, chú thím ấy tự khắc biết mình muốn gì.

Thông có vẻ thông suốt, anh choàng tay qua vai vợ kéo vợ vào lòng rồi hỏi:

- Thế nếu như anh nói những lời đó chứ không phải là chú Ba thì sao?

Châu mỉm môi cười:

- Em sẽ đau khổ lắm nhưng em không có níu kéo anh đâu, em đã không đủ sức giữ anh cho em là vô dụng! Em tự trách mình thôi! Mà này! Anh có ý đồ gì khi hỏi em câu đó?

- Ấy! Đừng vô cớ làm khổ nhau chứ!

- Hừ!

- Chỉ nói cho vui thôi, anh mà dám!

- Biết thế thì tốt! Cứ ngoan ngoãn làm chồng em, em không cư xử tệ với anh đâu.

- Gớm chưa! Nói gì thì nói phải sinh cho anh thằng con đó.

Châu đỏ mặt lườm chồng, hạnh phúc đủ đầy để cho mắt cô long lanh như hai vì sao sáng trên cao.

Phụ cho xe vào bãi rồi đến chỗ hẹn, Lan đã chờ anh với ly nước đã cạn trên bàn.

- Anh xin lỗi em! Em chờ anh lâu không?

- Vừa đủ để khóc!

- Anh xin lỗi! Em gọi thức ăn đi!

- Hôm nay anh có vẻ không vui.

Phú gật đầu trầm tư:

- Anh đã thừa chuyện anh và Trinh với ba má.

- Thế hai bác nói sao?

- Ba má không có ý kiến, còn anh Hai thì mắng anh một chập. Anh không nghĩ Trinh lại quyết định như thế. Thật ra đó là điều sớm muộn, có điều khi nghe cô ấy nói anh không được vui.

- Đó là điều mà Trinh muốn?

- Anh không hiểu!

- Trước khi chia tay nhau cô ấy muốn anh luôn mang mặc cảm có lỗi với cô ấy.

- Vậy thì cô ấy đã đạt được điều cô ấy muốn.

- Cô ấy có biết chuyện của chúng ta không?

- Anh không biết. Chắc là không, theo như tính nết cô ấy thì cô ấy không xử sự như thế khi biết chuyện chúng ta đan díu với nhau.

- Em cũng nghĩ vậy! Em cứ lo nhưng giờ thì gánh nặng như trút khỏi vai em, chúng ta có thể đến với nhau mà không nghe lương tâm ray rứt.

Phú cầm tay Lan xiết nhẹ trong tay mình như muốn chia xẻ những suy nghĩ cùng cô.

- Anh biết! Bấy lâu nay anh không vui, anh cũng không muốn thấy em cứ trần trở ray rứt mỗi khi đến với anh.

Vì cả hai đều đồng tình chia tay nhau nên thủ tục ly dị diễn ra hết sức nhanh chóng thuận lợi. Trinh đau khổ lê bước trên con đường về đêm, nói không đau không buồn đó là cô đã dối lòng, vì lòng tự kiêu mà cô đã che dấu thật kỹ tâm tư mình trước mắt của mọi người, chỉ mới có một ngày thôi. Không! Chưa hẳn là một ngày, chỉ mới hơn mười tiếng sau khi cầm tờ giấy hủy hôn trên tay, mà lòng cô như rã rời, tình yêu chưa chết hẳn trong lòng cô, vì thế nó càng khiến

cho cô chua xót, cay đắng hơn khi nhớ đến vẻ mặt rạn rỡ của Phú khi rời khỏi tòa án.

Niềm vui nào đủ lớn để khiến anh quên nhanh nỗi bất hạnh của cô?

Cô đã tự hỏi điều đó suốt từ lúc rời khỏi tòa án, ánh mắt của anh không thể che dấu nó, mà nó cứ rùng rục sáng lên như đốt cháy tâm can cô. Anh không hề hối tiếc! Không hề bận tâm sau những ngày tháng chung sống bên nhau sao?

Ôi! Đau càng đau! Cô tưởng mình thắng nào ngờ cô lại là người thất bại.

Trình lang thang cho đến khi hai gôi mới rời, cô mới dừng chân bên quán lề đường và ngay lúc ấy cô nhận ra bóng dáng quen thuộc của Phú và Lan.

Cô sững sốt không tin vào mắt mình, bên kia bàn Phú và Lan đang âu yếm tình tứ với nhau như không còn ai trên thế giới này, có lẽ nào lại như vậy! Đưa bạn thân nhất của cô bao nhiêu năm qua lại vai kề vai, má kề má với chồng của cô sao?

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân mà niềm vui như òa vỡ trong mắt Phú khi anh cầm được tờ giấy hủy hôn.

Trình thấy như bị ai đó tát vào mặt, cái tát làm cho cô choáng váng bàng hoàng. Bao nhiêu câu hỏi cứ xoay dần trong đầu cô. Cô không thể chịu nổi khi cứ phải ngồi đây hoang mang nghi vấn với hình ảnh đôi trai gái bên kia bàn đang rạn rỡ nói cười, cô đứng bật lên:

Lan thẳng thốt khi nhận ra Trình, nụ cười tắt ngấm trên môi, mặt cô biến sắc, cô lúng túng lắp bắp:

- Là... Là Trình...

Trình tức giận gằn giọng:

- Là tao đây! Mà cứ như gặp ma ấy! Mà không nghĩ đến lúc này sao?

- Tao... tao... Lan ấp úng không ra lời.

- Hừ! Tao thật có nằm mơ cũng không ngờ mày lại làm chuyện bỉ ổi này. Đã bao lâu rồi?

- Tao.. tao...

Trình giận dữ quát lên:

- Chẳng lẽ mày không nhớ là đã ngủ với chồng tao bao lâu rồi?

Trình quắc mắt nhìn Lan, chưa bao giờ trông cô lại đáng sợ dường ấy. Thấy Lan cứ co rúm người lại khiếp hãi trước sự dồn ép của Trình, Phú đứng lên can giữa hai người, anh nói:

- Em bình tĩnh lại được không Trình, ở đây là chỗ đông người, em nên giữ thể diện cho mình và cho người khác.

- Thể diện cho tôi và cho hai người! Bì ổi! Vô si! Tôi không ngờ anh lại dan díu với cô ta, vì cô ta mà anh thờ ơ lạnh nhạt với tôi suốt bao lâu nay, anh thật là khốn nạn, đúng là một đôi khốn nạn.

Phú đỏ mặt cắt lời Trình:

- Em hãy cẩn thận lời nói, em không xấu hổ nhưng người khác thì có đó! Em nên nhớ chúng ta bây giờ không là gì của nhau, em nên nhớ giữ đúng thân phận của mình đừng làm trò cười cho người khác.

- Anh! Trình uất nghẹn kêu lên.

Nhưng Phú đã cầm tay Lan kéo đi.

- Chúng ta đi thôi!

Trình như con thú điên bật tới tát vào mặt Lan:

- Mày đúng là khốn nạn, tao đã lầm mày.

Lan ôm mặt sợ hãi nép vào người Phú, cử chỉ ấy của cô càng làm cho Trình như điên lên, cô dẫn Lan ra khỏi tay Phú gào lên:

- Mày nói đi! Tại sao mày làm thế? Vì mày mà anh ấy lạnh nhạt với tao, vì mày mà vợ chồng tao ra nông nổi này, mày có thấy lương tâm mày cắn rứt không? Chắc là không rồi, nên mày mới hớn hờ vui mừng dường ấy ngay ngày vợ chồng tao chia tay nhau thì mày đã sánh vai với anh ấy đến đây ăn mừng, mày cười tươi tắn lắm, mày vui lắm! Trời sẽ quả báo mày. Tại sao mày đối xử với tao như vậy, đồ đê tiện, mày nói đi, mày câm rồi sao, sáng nay mày đã đứng ở góc gác nào khi tao và anh ấy đặt bút ký vào tờ hủy hôn, tao đã sai lầm khi làm điều đó để thỏa mãn cho mày. Sao tao lại ngu muội dường ấy, sao tao lại để cho mày toại nguyện chứ!

- Trình! Buông tôi ra...

Thế nhưng Trình vẫn hung hăng ghi chặt lấy Lan, làm cho Lan khiếp sợ.

- Đủ rồi! Buông cô ấy ra, cô thật không biết xấu hổ là gì? Nếu không có Lan thì tôi và cô cũng chia tay nhau, Lan không có lỗi gì cả, cô nên nhìn lại mình

xem, cô giống ai? Cô không biết kiềm chế, không biết tự trọng, chỉ khiến cho người ta thêm chán ghét cô.

Trình sững sờ:

- Anh nói sao?

- Cô còn chưa hiểu à? Nếu muốn trách người thì hãy tự trách mình, đừng để cho sai càng sai. Cô về đi!

Trình bặng mình chạy vào khoảng đường tối đen trước mặt. Là cô tự chuốc lấy sao, lúc nào cô cũng làm ra vẻ những chuyện nông nổi chứ!

- Thím Ba!

Trình gạt nước mắt quay lại:

- Là... là chị à?

- Vào quán uống nước đi, trông thím mệt mỏi quá! Thím đi đâu sao không thấy xe?

- Em... em...

- Thôi được có muốn ăn gì chị gọi cho.

- Cám ơn chị!

- Nghe nói sáng nay chú thím ra tòa.

- Vâng!

- Tại sao thím lại quyết định vội vàng thế, xem ra thím cũng đâu có vui gì.

- Dạ phải!

Châu thở dài:

- Chuyện của chú thím khiến cho cả nhà rất buồn.

- Nhưng anh ấy thì không buồn, trái lại điều đó khiến cho anh ấy rất mãn nguyện, coi như em đã thỏa mãn cho anh ấy.

- Thím nói vậy là sao?

- Anh ấy đã phản bội em lâu rồi!

- Sao thím biết?
- Vì đó là đứa bạn thân nhất của em!
- Sao không... không nghe thím nói?
- Em cũng mới biết lúc này.
- Vậy sao?
- Em... em giận mình đã quá nông nổi! Sao em làm việc gì cũng thế, không tự kiểm chế được mình, chị Hai! Chị không còn giận em chứ!

Châu cười khẽ:

- Nếu giận thì sao nói chuyện với nhau được!
- Chị thật tốt! Em rất ngưỡng mộ chị, phải chi em được như chị thì tốt biết mấy, chị điềm đạm, thông minh, khéo léo, làm việc gì cũng đâu ra đấy, lúc trước anh Phú có khuyên em nên noi theo chị mà làm nhưng em ngu muội, đồ ky, hẹp hòi, em đã không biết cái nào đúng, cái nào sai. Giờ cũng thế, em vội vã quyết định ly hôn.

Trinh nghẹn ngào cắn môi cố nén tiếng khóc nhưng cô không còn tự chủ được mình, đôi vai cô run lên trong tiếng nức nở.

Châu chạnh lòng thở dài, dù sao thì cũng không thể đứng dung trước nỗi đau của người khác, cô nắm tay Trinh vỗ về.

- Đừng khóc nữa, bấy nhiêu đó đủ để giải tỏa lòng mình rồi, thím không cần khóc thêm vì sự bội bạc của người ta, người ta đâu có hối tiếc, có thương xót gì, nước mắt đó để dành cho niềm vui sau này!

- Em hận lắm, em không cam tâm.

- Vậy thím muốn làm gì?

Trinh ngẩng lên nhìn Châu hoang mang. Quả là cô không biết mình muốn làm gì.

- Thím không cam tâm vậy thím định sẽ làm gì?

Trinh ngược mắt lên bối rối:

- Em... em...

- Thím định làm ra chuyện nông nổi mới phải không?

- O!

- Thím biết rõ là mình nông nổi mà cứ không chịu suy nghĩ cho kỹ càng chín chắn. Thím có làm gì đi nữa thì chú ấy cũng không còn nghĩ đến thím, không còn quan tâm đến thím, ích lợi gì chứ! Chỉ làm khổ bản thân mình và làm cho người ta chán ghét mình hơn.

- Anh ấy cũng nói thế!

- Vậy thì đúng rồi.

- Nhưng...

- Thế nào? Đừng suy nghĩ gì nữa hãy nhìn về tương lai hơn là quay lại quá khứ không ích gì đâu.

- !!!

- Nghe tôi nói không?

Trình cắn môi trầm ngâm như để cho lời nói của Châu thấm vào đầu óc mình, Châu khẽ khàng khuyên nhủ:

- Nghe tôi, đừng làm thêm những chuyện khờ dại nữa, hai người đã chia tay nhau rồi thì hãy để cho đối phương giữ lại hình ảnh đẹp của mình!

- Em... em hiểu rồi!

- Tôi biết cô không phải là người cố chấp, chủ nhật này sinh nhật chị Hai tôi, đến chơi đi cho khuây khỏa.

- Em cảm ơn!

- Không có gì, nếu có cần gì cứ gọi cho tôi.

Châu bùi ngùi nhìn theo cho đến khi Trình đi khuất cô mới quay về.

Trần dừng tay khi nghe tiếng chuông gọi cửa, cô đặt cái bàn ủi lên bàn bước ra:

- Là mà à?

Châu hờn dỗi:

- Chị đang đợi ai hả? Coi ra em đến không đúng lúc rồi.

Trân cười:

- Đúng là tao có hẹn, nhưng xem mày kia! Khiếp! Mặt mũi sưng sía lên, học được cái kiêu đỗi hờn ở đâu thế?

Châu vút chiếc túi lên bàn, ngồi phịch xuống ghế chẳng màng nhìn đến cái váy mới mà Trân đang ủ trên bàn, thật là không giống Châu tí nào, Trân đùa:

- Nè, có chuyện gì à? Từ lúc tao ủ cái váy mới này chẳng có ai ghé đến ngoài mày!

Châu lờm chị:

- Biết rồi! Biết là có váy mới, lại hẹn hò chứ gì?

Trân nheo mắt cười:

- Không hỏi là ai à? Cái tánh tò mò vút đâu rồi!

- Chị thì có ai! Châu trề môi cong cớn chế nhạo Trân, cô đã lôi vào cuộc tranh cãi một cách tự nhiên mà không biết. Xi! Được dăm ba ngày chị lại chê bai người ta rồi.

- Ôi trời! Nó độc miệng ghê chưa! Mày muốn chọc cho tao khóc thét lên chứ gì?

- Nếu khóc thì chị đã khóc rồi! Đừng dọa em, chẳng có bờ vai nào rắn chắc để cho chị mượn đâu.

- Văn chương gớm nhỉ!

- Phim ảnh nhan nhản ra đó không học được nhiều cũng học được ít, có phải là anh chàng Duy không?

Trân trề môi:

- Mày xem thường khiêu thâm mỹ của tao quá!

Nói rồi cô rũ chiếc áo cài lên móc, chiếc váy màu hồng cánh sen trông rất quyến rũ, khiến cho Châu bật dậy ngắm nghía.

- Đẹp đấy!

Trân vênh mặt:

- Lẽ tất nhiên ai cũng nói thế.

- Kiêu chưa! Nhưng mà cũng đáng quả là rất đẹp, ai chọn cho chị vậy?

Trân mỉm môi cười ra vẻ bí mật:

- Một người.

Châu dẫn chiếc váy xoay tới xoay lui sẫm soi:

- Chẳng lẽ là ma. Thế mà cũng nói. Em mặc chắc đẹp lắm! Cô ướm thử vào người.

- Ê! Tao chưa xỏ tay nghe!

- Ích kỷ chưa, mà này em hỏi thiệt ai thế? Trông ra lần này chị nghiêm chỉnh lắm!

- Hôm nào tao cho gặp, để ta đưa về ra mắt ba má đã.

- Ôi trời!

Trân phát vào vai Châu gắt:

- Mà làm gì mà rú lên thế, con khi!

Châu tròn mắt nhìn chị:

- Ừm! Cầu trời khấn Phật cho đây là sự thật. Chị Hai đừng đùa nghe!

- Đùa cái gì, tao nói thật mà.

- Chị biết không bao lâu nay em khổ sở vì mang tiếng có bà chị...

- Làm sao?

Trân cau mày lờm Châu:

- Ở không! Hi hi! Bà chị xinh đẹp giỏi giang, lần này thì phải đòi hỏi cho bố công xem trông nom gìn giữ chị bấy lâu nay, ba má biết chắc mừng lắm đây, có phải lát nữa anh ấy đến chờ đi không?

- Ừ! Mà biến đi!

- Chị Hai!

- Chưa phải lúc gặp.

Thế nhưng Châu bỏ ngoài tai câu nói của chị, cô lì lợm ngồi bắt tréo chân trên ghế sa lon ra chiều không thèm về.

- Mà làm ơn đi!

- Không, chỉ cần em thấy mặt anh ấy em sẽ về ngay.

- Tin không nổi mà, hôm nay tao mà đến trễ thì chết!

- Em hứa là chỉ nhìn thấy mặt anh ấy là em sẽ về ngay, không làm kỳ đà cản mũi chị đâu.

Vừa lúc đó có tiếng xe dừng trước nhà, Trân cuống quýt kêu lên.

- Làm mất thời giờ của tao rồi đó, tao chưa sửa soạn gì cả.

Châu cũng cuống theo chị:

- Vào thay áo đi em trang điểm cho nhanh, để ngoài này em đón anh ấy cho.

Trân vơ vội vàng chiếc áo rồi xách đôi giày trên tay lật đật chạy vào buồng trong. Đúng lúc tiếng hỏi đã vang lên ngoài cửa:

- Chủ nhà ơi! Đóng tiền điện.

- Ôi trời!

Châu kêu lên rồi bật người cười khanh khách.

- Là... là anh chàng lấy tiền điện ôi trời! Khục khục.

Thái độ của Châu làm cho người thu tiền điện đứng ngớ ra chẳng hiểu mô tê gì, Trân cũng không nén được, cũng ôm đống đồ linh tinh cong người cười nắc nẻ vì cả hai chị bị mắc lõm với chính mình. Anh chàng thu phí cứ đứng ngẩn ra mới đầu anh ta tưởng mặt mình dính bản, sau một lúc thì anh lại làm bầm rửa hai cô gái như hai con điên cứ rũ ra cười như chẳng biết có ai trước mặt.

- Đồ điên!

- Ai điên!

Anh ta cài tấm biên lai vào cửa rồi ra sau khi hát hàm chỉ về phía hai chị em Trân.

- Thì đó!

Công ngơ ngác rồi cầm tờ biên lai hỏi:

- Anh thu tiền chưa?
- Cười thê thì biết đến bao giờ ngừng.

Công bật cười vỡ lẽ anh nói:

- Để tôi đóng cho.

Đúng lúc Châu nhận ra Công, cô xuyt tay ngăn Trân lại:

- Ai kia!

Trân nhìn ra lúng túng, thụt vội vào phòng.

- Đón anh ấy giùm chị, để chị thay áo.
- Biết rồi! Chào anh, anh đến tìm chị em, dạ, em là em chị em!

Công phì cười vì kiểu nói loanh quanh chẳng đầu chẳng đuôi xuôi gọn của Châu, anh đùa lại:

- Vâng! Chào em của chị em, nhưng em của chị em tên gì ạ?
- Hơ! Xí quên, em là Châu!
- Còn anh là Công.
- Dạ, mời anh ngồi để em gọi lại tiền điện cho anh.
- Không cần, để anh tính với chị em.
- Tính với chị em?
- Ừm!
- Máy cái “chút chút” vậy?

Công nghe không rõ bèn hỏi lại:

- Em nói gì?
- Hơ không!

Châu đỏ mặt chối biến may mà Công không nghe rõ, hì hì, chỉ cái tạt nói bậy, Châu nói lảng:

- Dạ em hỏi anh uống gì không?

- À! Không, cảm ơn em, anh nghe Trân nhắc tới em luôn, hôm nay mới gặp.

- Xin cho em biết cảm nghĩ.

Công bật cười lắc đầu, cô em của Trân lý lắc thật, may mà đã có chồng.

- Anh nói thật nhé!

- Vâng! Châu gật. Có điều tốt khoe xấu che, tức là hễ xấu thì anh giấu mình anh biết, còn tốt thì anh nói ra cho em rút kinh nghiệm.

- Hà hà! Vậy thì anh giấu hết mình anh biết chứ chẳng nói ra được gì cả.

- Tệ vậy sao? Châu xụ mặt.

- Đùa thôi! Công lại cười. Em xinh xắn láu lỉnh lắm! Hôm nay em đến có một mình à? Ông xã đâu?

- Dạ, em vẫn đi một mình từ xưa tới giờ, người ta nói có chồng đẹp trai đừng bao giờ đem khoe.

Công hiểu ý, anh gật đầu:

- Anh biết rồi! Ý em muốn khoe là mình có chồng đẹp trai phải không?

Châu nheo đuôi mắt lém lỉnh gật:

- Ý em là thế đó!

Đúng lúc Trân bước ra, trông cô thật tuyệt trong bộ váy mới, khiến cho Công ngẩn ngơ nhìn.

- Hai anh em nói gì vui thế.

Trân ngưng ngưng e lệ hỏi để tránh cái nhìn đăm đăm đuổi của Công đang dõi về phía mình, Châu đáp:

- Linh tinh thôi mà, chị đẹp quá!

Trân đỏ mặt lườm em:

- Phải đó! Chị em đẹp quá! Công bắt lấy lời Châu nói, anh khen dồn. Hôm nay chị em đẹp quá làm anh lóa cả mắt.

- Dạ, ai cũng nói thế, hai chị em giống nhau mà.

- Ôi trời! Công kêu lên. Dường như em không chịu thiếu phần.

- Dạ!

Trân phì cười vì cái mặt căng cáo của Châu:

- Con khi, mày làm anh ấy cười chết mất.

Công lắc đầu:

- Không có đâu, em có cô em gái dễ thương lắm!

- Trễ rồi, chúng ta đi thôi anh!

- Ừm!

Châu nói vội khi thấy Công nhìn về phía mình.

- Không cần lo cho em, cứ đi chơi vui vẻ đi, em khóa cửa nhà cho.

- Vậy cảm ơn em nhé!

Công không khách khí, anh khoác tay Trân và đưa nàng ra xe dưới ánh mắt ngưỡng mộ của Châu.

- Chậc! Chị Hai đúng là có mắt, người ta nói già kén kẹn hom, còn chị Hai thì càng kén càng ngon! Hì hì!

- Nè!

- Ôi!

Châu giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của Long:

- Là anh Long, trời ơi! Anh biến đi đâu đến giờ mới xuất hiện.

Long cười:

- Anh đi làm xa, Trân đâu sao có mỗi mình em ngồi đây mà còn làm nhảm cái gì ngon ngon vậy?

May mà anh ấy đến trễ không phải đau lòng, Châu nhủ thầm rồi đáp:

- Dạ, em cũng đang định về tìm cái gì ăn, chị hai em đi công chuyện rồi, anh đến muộn quá, sớm một chút là gặp chị Hai em rồi.

- Vậy anh mời em đi ăn được không?

Long hỏi và Châu gật đầu nhanh nhẹn đồng ý, thật ra anh đã nhìn thấy Trần khoác tay với bạn trai lên xe lúc nãy nhưng đã lỡ đến, không muốn làm người cản trở Trần, anh mới chờ cho xe lặn bánh lao đi anh mới vào nhà.

- Chị Hai em đi đâu với ai vậy?

Châu dẫu kín cô nói dối:

- Dạ, em không biết?

- Anh được về phép mấy ngày định ghé thăm Trần, xem dạo này Trần thế nào?

- Dạ, chị em vẫn vui vẻ bình thường, sức khỏe dồi dào, công việc tốt đẹp!

Long bật cười:

- Em vẫn không có gì thay đổi, anh nghĩ đúng như lời em nói, trông Trần thật hạnh phúc anh rất mừng cho cô ấy.

Châu ngỡ ngàng:

- Ủa! Bộ anh... anh thấy chị ấy rồi à?

Không muốn để cho Châu lúng túng vì lời nói dối của mình anh đáp:

- Không! Nghe em nói thôi, anh yên tâm rồi, hai anh em mình đi ăn bún chả nhé, tiếc là không có Trần nhưng mà không sao anh sẽ ăn thêm một tô cho cô ấy!

Châu láu táu cười:

- Em cũng ăn thêm một tô cho chị Hai.

- Ừ! Ăn mấy tô cũng được miễn sao tình cảm của chúng ta vẫn tốt như xưa là được rồi!

- Vậy anh nói về anh cho em nghe đi, lúc này anh ra sao, làm gì, ở đâu đã có bạn gái chưa?

Công sánh vai cùng Châu ra ngoài, cả hai trò chuyện ríu rít trong tiếng âm thanh náo nhiệt của đường phố. Cuộc sống lúc nào cũng sôi động đẹp đẽ, cuốn hút con người, nếu như chúng ta biết tự lượng sức mình, đừng cố miễn cưỡng những gì không thuộc về mình. Dường như Long là người ngộ ra chân lý ấy trông anh không còn âu sầu khi trở về thăm lại người xưa, tiếng của anh trầm ấm vang lên trong tiếng cười vui giòn tan của Châu.

- Anh chưa có người yêu nhưng anh sẽ có phải không? Châu thấy anh đâu có tệ.

- Đúng rồi! Anh Long của em mà, vừa đẹp trai, vừa giỏi.

- Đừng khen anh nữa, thật ra anh đã từng muốn được làm anh rể của em nhưng anh không có phần đó, bấy lâu nay anh đã chọn biện pháp trốn chạy giờ thấy không cần thiết nữa, chúng ta vẫn là bạn với nhau.

- Đúng rồi, em luôn xem anh là anh của em!

- Anh sẽ chuyển về đây làm lại, nếu có gì cần thì cứ gọi cho anh, cả Trân cũng thế, nhắn với Trân là anh vẫn khỏe anh mong Trân lúc nào cũng hạnh phúc.

- Em nhớ! Em sẽ nói lại với chị Hai, còn anh cũng phải thế đó.

- Ừm! Cả em cũng thế đừng cố miễn cưỡng những gì không thuộc về mình và cũng đừng đánh mất những gì đang có trong tầm tay.